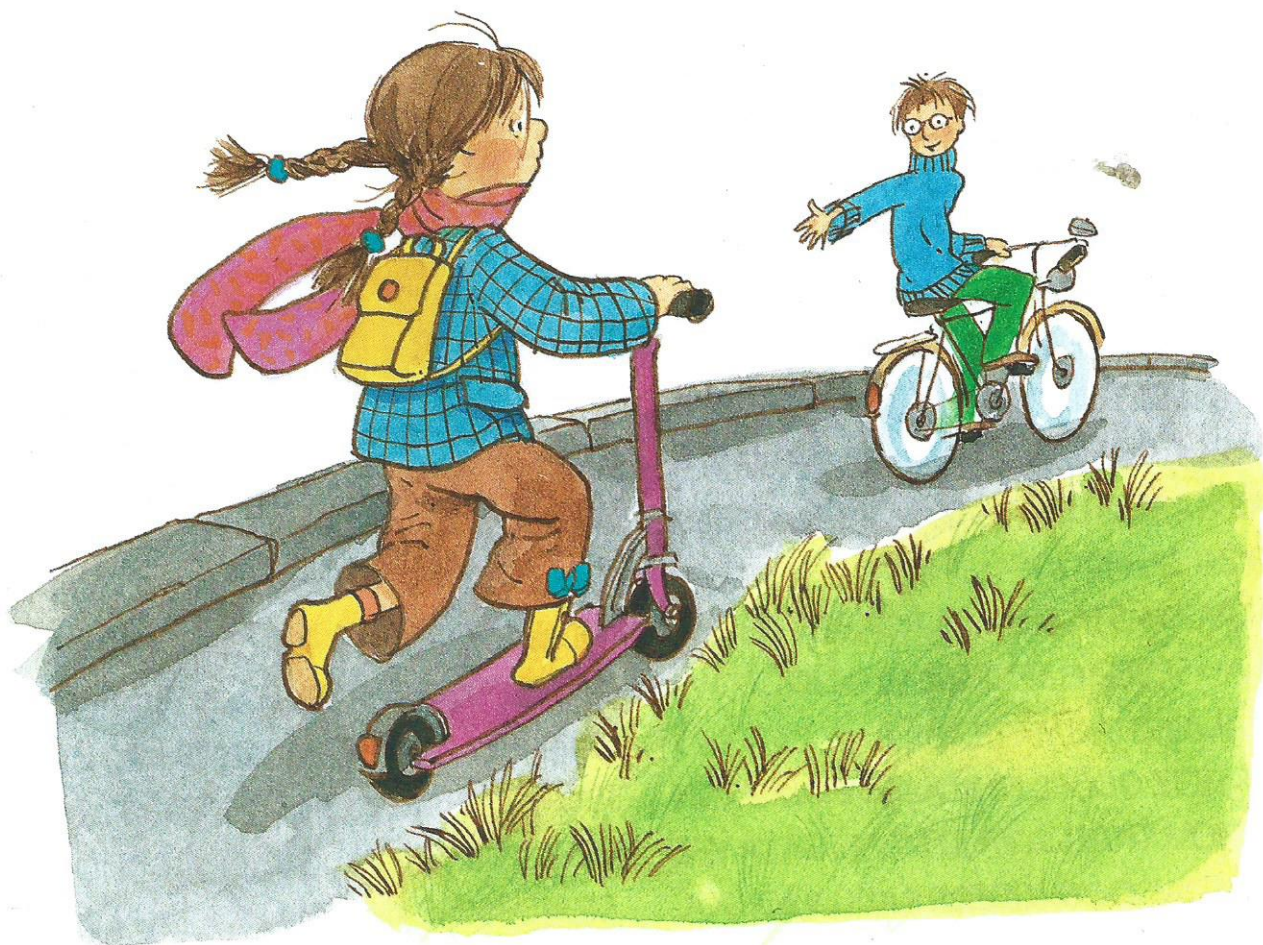

ALI SEM ROBEC?

Ali sem robec, ali sem dežnik, da me mama lahko kar pozabi pred župniščem? Saj, če bi bila robec, bi si brisala solze sama vase. In ko bi bila dežnik, me dež ne bi zmočil. Tako pa sem celo večnost čakala mamo na dežju in v temi, brez robca in brez marele! Mislila sem, da ji nikoli ne odpustim! Z bratom greva vsak teden sama k verouku in tudi nazaj prideva sama. Včeraj pa je bil napovedan dež in ko je bil čas za odhod, je mama v spalnici nosila najino sestrico, ki je imela vročino, gor in dol in gor in dol, in jo uspavala. Brat je šel k njej v sobo in jo vprašal, če greva lahko s kolesi.

»Ne,« je rekla ona. »Ker bo potem začelo deževati in se bo stemnilo. Peš pojdita, vaju pridem iskat.«

»Jaz bi šel rad s kolesom, bom hitro nazaj. Polona pa naj gre s skirojem,« je rekel. Mama je prikimala, kar je Janez razumel kot privolitev, in sva šla. On s kolesom, jaz s skirojem. Mama je seveda še naprej nosila bolno sestrico gor in dol ter pozabila na naju!

Po verouku mi je brat rekel: »Jaz grem hitro s kolesom domov, ti pa počakaj mamo.« Ubogala sem ga, čeprav se mi je zdelo čudno. Čakala sem in čakala. Stemnilo se je, dež se je ulil, mame pa ni bilo od nikoder. Zato se je tudi meni ulilo, sploh nisem ničesar več videla skozi vodo, mislila sem, da me bo konec! Tudi strah me je bilo, stala sem pred župniščem in si mislila, da bom tam vso